P&G CALLED MY PSYCHIATRIST

"Explain to me what the hell you did with Cincinnati and Wall Street."

FERDINANDO FREGA

P&G TELEFONÎ PSÎKIYATRÎSTÊ MIN KIR

«Ji min re rave bike ka te bi navê Xwedê bi Cincinnatiyê û Wall Streetê re çi kir.»

The P&G Saga · 19

Telefona malê lê dida û lê dida û kesî bersiv nedida. Ez li malê bi tenê bûm, di bin duşê de.

Ew di nav para min a heftane de bû — tenê duşa ku jina min pê razî bûbû. Wê digot ku pir şuştin çermê mêr xera dike, ku divê ez tenê bi qasî têra xwe paqij bimînim.

Lê rastî ev e ku wê dixwest li fatûreya gazê teserûf bike.

Û wê her wiha difikirî ku heke ez xwe neşom, ez ê neçim cem jinên din. Mixabin wê nizanibû ku duşên malên din belaş bûn. Û bê pere.

Ahahaaahah

Ez gihîştim telefonê, lê wan berê girtibû.

Piştî demekê dîsa lê da. Vê carê min bersiv da, û doktorê min bû — psîkiyatrîstê min, profesorekî zanîngehê ku min zêdetirî pênc salan ew nedîtibû — ku dixwest min bibîne.

Min hişt ku ew roj û demjimêrê hilbijêre, bi amadebûna yekser ji aliyê min ve: min qebûl kir, wê piştî nîvro saet di 5:30an de, li muayenexaneya wî.

Ez bîst deqe zû gihîştim, qaîdeyeke kevn ku ji bavê min ji min re mîras mabû û rêveberên Welatê Roja Hilatî jî ew pejirandibû.

Zû gihîştina hevdîtinekê tê wê wateyê ku te berê hesabê tiştên nediyar kiriye, û ev yek te pêbawer û ji xwe ewle dike.

Min dît ku ew ji odeya xwe derket. Salona bendewariyê tijî mirovên ku diviyabû ew wan bibîne bû; her yekî randevûyek hebû û di bêrîka xwe de 150 euro hebûn, tenê da ku bibihîse ka ew ê bi navê Xwedê çi bêje.

Ew ber bi min ve hat û silav da min: «Hevkarê hêja, êvar baş, hûn bi xêr hatin, ez li benda we bûm.» Paşê, ber bi sekretera xwe ve zivirî: «Carmen, hemû nexweşan herî kêm saetekê paş de bixe. Ez di civîneke bi hevkarê xwe re me.»

Minchia, hevkar. Ez, bi 4ê di îtalî de li dibistanê û dîplomayeke ku ji bo serkeftina werzîşî hatibû dayîn, û mirov difikirin ku ez doktor im. Ev çi dike, bi navê Xwedê — gelo aqilê xwe winda kiriye?

Em ketin nivîsgeha wî û wî ez li goşeya biçûk a rûniştinê rûniştandim, kursiyek li kêleka ya din. Ji bo min cara yekem bû; min her tim ew wek nexweş dîtibû. Diviya tiştekî mezin diqewimî, lê min nikaribû fêm bikim ka çi ye.

«Ferdinandoyê hêja, bihêle pêşî ez biaxivim, çiqas ku ez bixwazim, paşê ez ê pênc deqeyên te bidim te.» Ahahahahha

«Ez te ji 2009an ve nas dikim, ji dema ku tu cara yekem hatî cem min, hevalekî me yê doktor ku ji wê demê ve çûye ser dilovaniya Xwedê tu anîbûyî, û min qet pere ji te negirtiye.»

«Ez piştrast dikim, Profesor.»

«Bêdeng be, lanet, axaftina bi te re ji bo min bi xwe têra xwe zehmet e, ji ber ku li vir me hemûyan derbarê te de tiştek fêm kiriye, bêyî Jung û bêyî filozofên cîhanê: tu tenê kesek î ku kes hêvî nake ku hebe — û dîsa jî, tu li vir î, li bajarê min, serê cîhanê dizivirînî.»

«Ez ê kurt bibirim: ji min re rave bike ka te bi navê Xwedê bi Cincinnatiyê û Wall Streetê re çi kir. Gelo dibe ku ez nikaribim yek deqeyê jî te bi tenê bihêlim?»

Ahahahahah

«Û ez jî li vir im — heftê û heşt salî, profesorê zanîngehê, serokê neteweyî yê Komeleya Psîkiyatrîstên Îtalî, du sed weşan — û ez nikarim fêm bikim ka te çawa webê qul kir û derbas bûyî.

«Her kesê ku ez li Amerîkayê nas dikim telefonî min kir. Wan dixwest bizanin ka teşxîsa te ya Nexweşiya Bipolar rast e, û min piştrast kir — lê em herdu jî dizanin ku heke min nekiriba, wan ê teqawidiya te ya 351 euro di mehê de ji te bistanda.

«Niha ji min re bêje tu çi dikî. Lê pêşî divê ez bipirsim: tu dermanan dixwî, û tu çi dixwî?»

«Pênc sal in tu derman tune. Tenê nirxek di tahlîlên xwîna min de ji rêzê derketiye, lê tiştekî ku meriv pê xem bixwe tune.»

«Yê ku biryar dide ka xem jê tê xwarin an na ez im. Kîjan nirx?»

«Testosteron li 1.400an…»

Wî li min nêrî û bersiv da: «*Minchia*, û ev çawa çêbû?»

«Hemû sûcê cîrana min e. Paşiyeke wê ya mîna çîrokên periyan heye. Ez wê dibînim û her tişt radibe.»

«Dev ji henekan berde. Em ciddî bin.

«Ji min re bêje te bi navê Xwedê çi kir.»

«Min tiştê ku we hînî min kiribû kir, lê bê dîploma, bê pisporî, bê xwendin, bê sekreter.»

«Ev tê çi wateyê? Ez fêm nakim.»

«Min reftara mirovan lêkolîn kir, min cilê nivîskar li xwe kir û min ew nivîsî — da ku kes nikaribe bêje ku min bê destûr, bê qeydkirin, bê nivîsandina reçeteyan an dayîna teşxîsan, bijîşkî kiriye.

«Û min xerîdarên xwe li ser webê dîtin. Lê ji ber ku ez nikarim fatûreyan derxim, min tercîh kir ku yekser tiştekî nefiroşim. Ez ê wê paşê bikim, bi hemû karsaziya bingehîn re, ji yek lîstikvanekî re — heke ew razî be ku bikeve xefika semantîk.

«Ev hemû ye.»

«Tenê pirsek min ji te heye.

«Te çima îtalî ji zimanan derxist?»

«Îtalya cihekî ye ku tu dikarî betlaneyeke panzdeh rojan lê derbas bikî û baş bixwî, lê paşê divê tu biçî. Wekî din, hema ku mirov dest bi eleqedariya bi te dikin, êrişên neheq dikin,

meraqdar û heta xerab dibin, navê te lekedar dikin û şikayeta te dikin.

«Û dîroka cîhanê hînî me dike ku ev welat qet jîrên xwe nas nekirine — bi we bi xwe dest pê dike, bêyî ku em dûrtir binêrin. Heke hûn li Amerîkayê ji dayik bibûna, îro jiyaneke we ya cuda dê hebûya. Tenê gava tu bi naskirineke ji derve vegerî ew te dipejirînin — û hingê jî, bi guman.

«Û piştî hejdeh dozên cezayî min ev bi serê xwe hîn bû, û ne hewce ye ku ez ji kesî destûrê bixwazim.»

Ez ji wê kursiyê rabûm, li saeta xwe nêrî û min got: «Hîn deqeyek min maye ku tiştekî ji we re bêjim.

«Profesor, spas — û ez ji we hez dikim.»

Ferdinandoyê te